

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Et Brevis Declaratio Viæ Spiritvalis

Palma, Luis de la

Antverpiae, 1637

Instructiones & documenta seruanda post Exercitia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50934)

INSTRVCTIONES
ET
DOCUMENTA
SERVANDA
POST EXERCITIA.

IN spiritus profectu numquam contenti simus mediocritate, sed in id quod perfectissimum est semper oculos coniciamus: vix enim in infimo subsistet, qui ad medium tantum adspirat. Multi retrocedunt, ibique seprehendunt, vbi minimè cogitabant, eò quòd non eò collimarint quòd debebant: à torrente enim abripiuntur, quia aduerso pergere flumine non conantur. Vt autem ex discursu omnium quatuor Hebdomadum clarè patet, S. Pater noster non tantum à nobis

T 5 postu-

postulat feruentem passionum nostrarum mortificationem, & contra amorem illum sensualem & mundanum bellum perpetuum, & ad imitationem crucis CHRISTI, solidarum robustarumque virtutum exercitium, verum etiam intimam, per contemplationem & amorem cum Deo, vnitionem, sanctissimam eius in sua presentia cum perseuerantia voluntatem explendo, omniaque ad eum, tamquam ad vltimum nostrum finem, dirigendo. Quisque hic consideret, quantum sibi desit ad profectioem hanc suscipiendam: hoc enim eum in suo itinere continebit, ne aberret, facietque vt gressum acceleret, ne mors eum occupet antequam cursum absoluat, & clausam iam ianuam, frustra clamare cogatur.

Porro prima cura sit, vt bonam habeat temporis rationem, memor, nihil eo esse pretiosius; tum propter ea quae in illo ad maius Dei obsequium, proximi bonum, nostrumque profectum fieri possunt: tum quia per leuem aliquam

quam negligentiam facilè perditur, vtpote semper labens, ac numquam otiosum. Perdere autem tempus perinde est, atque vsum aliquem vitæ aut talentorum aut potentiarum perdere. Quæ quò nobiliora sunt, eò magis reprehensibilis est iactura temporis: horæ enim vnius pretium non est idem respectu eius qui multùm facere, & illius qui parum præstare potest. Ad hæc, volat irreuocabile tempus, eiusque iactura est irrecuperabilis: nam totum id quod cras fieri potest, diei crastino debetur, quo fit vt hodierni diei detrimentum reparari non possit.

Vt autem benè vtiliterque tempus impendatur, iuuabunt,

Primò, Attendere tempori præsentì, & de præterito se plus æquo non affligere, nec nimiùm de futuro esse sollicitum: si enim præsens benè impendatur, præteritum non oberit, & de futuro benè sperandum erit. Nec meliori quis fræno præteritum futurumque

tem-

tempus dirigere poterit, quàm si præsens benè impenderit.

Secundò, Cogitare hodiernum diem, primum meę conuersionis, & vitæ meę diem esse postremum; quo mihi tamquam magna aggressuro animos ad- dam, & sollicitus sim, tamquam rationem redditurus. Et sufficit diei malitia sua: frustra enim me vexat, sollicitumque reddit, quod numquam fortè eueniet.

Tertiò, Facere exactam quamdam temporis distributionem, rerumque quæ singulis diei horis mihi agenda sunt: hæc enim distributio maximi momenti est, tum ne tempus perdamus; tum vt passiones nostras mortificemus, quæ nos tamquam cæcos abripiunt; tum ad bonam cordis compositionem & recollectionem, quod ita certis ac ordine dispositis occupationibus alligatur; tum vt facile nobis reddat conscientiaę examen. Quando enim suis omnia locis sunt digesta, facillimè quod quæritur, inuenitur.

Operibus

Operibus quæ mihi quotidie facienda sunt sic iam constitutis, vtile erit, electionum vsu ea perficere; in singulis eorum considerando, quomodo optimè, ad Dei gloriam nostrumque spirituales profectum, fieri possint.

In illâ distributione primum semper locum habeant Exercitia spiritualia, orationes, examina, lectio spiritualis: quæ omnia comitetur ordinaria aliqua mortificatio & pœnitentia. quod animos valdè excitat, & ad deuotionem disponit.

Et nota, quòd hæc Exercitia parum grata sunt, maximè iis qui multis distrahantur occupationibus: quare magis sollicitos eos esse oportet, quò strenuè ea contra occupationes tueantur, quæ totum sibi tempus volunt vindicare, quod Exercitiis spiritualibus dandum est. In hoc orationis Exercitio trium debet haberi ratio.

Primum horù est, Vt materia conueniens præparetur: illius enim defectu, multarù horarum plerumq; fit iactura.

Se-

Secundum est, Non recedendum ab iis instructionibus, regulis, additionibus, orandi que modo, quæ in Exercitiis præscribuntur.

Tertium est, Sensa illa, affectus bonos, sententias & conclusiones, quæ nobis in iisdem Exercitiis tamquam gradus ad maiorem perfectionem proponuntur, in se excitare.

Vt hoc quis assequatur, primò & ante omnia, vltimum, propter quem creatus est, finem, qui que omnium nostrarum actionum regula & norma esse debet, sibi obiiciat, & consequenter super hoc se examinet: hunc vsum examinum nullo vquam tempore omitat. Quemadmodum enim faber qui murum aliquem aut parietem excitat, semper ad manum habet perpendiculum & amussim, & continuò iis vtitur; eò quòd alioquin imperceptibiliter soleat murus à normâ deficere, & ita ruinæ periculum tota fabrica subire: sic Religiosus, omnis que Christianus, semper, vltimo sibi fine ob oculos posito, debet

debet idemtidem suas actiones excu-
tere; quod perinde est, atque eas vlti-
mo suo fini tamquam perpendiculo
conformare.

Fructus primæ Septimanæ (qui
est dolor de peccatis) quotidie in
conscientiæ examine renouari debet.
Quando enim pacata est conscientia,
faciliùs ad dolorem, consideratis pec-
cati turpitudine, Dei Maiestate, & no-
minibus quibus ei obligamur, excita-
tur; de quibus actum in primâ Medi-
tatione de peccatis: quando verò in-
quieta est conscientia, peccatis grauata,
& variis molestisq̃ue tentationibus agi-
tata, timore faciliùs mouebitur; de quo
in secundâ Meditatione de peccato-
rum pœnis agitur.

In secundâ Hebdomade coniiicien-
di oculi in bona proposita & decreta,
quæ in quatuor Exercitiis, de Regno
C H R I S T I, de duobus vexillis, tribus
hominum classibus, & de tribus Hu-
militatis gradibus quæruntur; firmum
nempe propositum imitandi **C H R I -**
S T V M

STVM Dominum nostrum, eumque sequendi in affectu & amore paupertatis, ignominia & infamia, nec solum affectu, verum etiam re ipsa experiendo paupertatem, infamiam & contemptum, quando id ad maiorem Dei foret gloriam: nec tunc solum, sed etiam quando vtrunque par foret Dei gloria, contemptum illum potius & paupertatem amplectendo, quod ei magis assimilari queam. Illi enim sunt quasi nerui & anima omnium Meditationum de vita & doctrina Salvatoris nostri. Cum animus pacatus est, & a perturbationibus liber viam virtutis perambulat; tum Meditationes istae ad maiorem IESU notitiam, aestimationem & amorem, dirigi debent, cum desiderio imitandi eius virtutes, quae maxime in iis Meditationibus, & peculiariter circa paupertatem & opprobria, elucent: animus vero cum inquietus est, vel aliqua difficultate temporali turbatur, vel etiam motibus humilitati repugnantibus, sensibusque & querimoniis

absit. Qui hoc modo in peccatorum suorum dolore, sensuum & passionum suarum mortificatione, humanarumque omnium consolationum exspoliatione se feridè exercuerint, in quartâ Septimanâ spirituali illo gaudio fruuntur, & rore cælesti velut terra arida inebriabuntur. Psalm. 76. *Renuit consolari anima mea, memor fui Dei, & delectatus sum.*

Et hoc est securum beneque fundatum spiritus iter, hæc semitæ, per quas ad vnionem cum Deo peruenitur; peccatorum nempe dolor, diuinæ iustitiæ timor, corporis castigatio, sensuum passionumque mortificatio, propositum & resolutio CHRISTI Domini nostri exempla imitandi, ipsius crucis, nuditatis, paupertatis, ignominia, opprobriorumque amor, patientia & conformitas, quando se ea patiendi offert occasio; nihil petere, ad nihil se determinare, nisi ad maiorem Dei gloriam atque obsequium. Hæc est regia Crucis via, quæ ad spirituales nos consolationes

nes

nes disponit, & aliquid æternæ gloriæ dulcedinis nobis in hoc exilio gustandum affert: hæc regula est, ad quam spiritualia sensa & affectus, num à bono vel malo spiritu proueniant, examinantur. Quia, exempli gratiâ, qui Romam ire desiderat, potest vel pedes, vel eques, vel terrâ, vel mari, & si Deus volet, etiam per aërem volando, illud iter peragere: semper tamen idem quodammodò est iter, & quomodocumque illud demum instituat, non expedit ab eo deflectere: sic etiam spirituale illud iter semper idem est, quod ex hisce exurgit passibus, propositis nimirum & axiomatis iam dictis, & eorum executione. Aliquando proficiscitur quis cum gaudio, aliàs absque eo; velut is qui pedes nec sine labore ambulat. Aliàs deuotionis sensus est maior, aliàs minor; vti & affectus spirituales & diuinæ illustrationes variæ sunt, & aliquando tam sublimes, tam extraordinariæ & supernaturales, vt aliquem quasi volare faciant: sed val-

dè notandum , quò quem moueant. Si enim augeantur in nobis bona , de quibus iam facta est mentio , proposita ; facilioremque quis in se percipiat eorum executionem , & promptiorem ad virtutum Exercitia & crucis Domini imitationem se sentiat ; signum est, quòd bonam quis viam ineat : quanto verò pacatiùs ac compendiosiùs incedit, tantò meliùs: si verò affectus , quos ipse spirituales putat , eum à dictâ viâ abducant, tepidioremque reddant, hostis eas esse illusiones existimet. Quid enim volare iuuabit , si etiam volandò à viâ recedit, & festinatò finem, quem persequitur , fugit ? Hinc ex iis , quas sanctus Pater noster docuit, Regulis & instructionibus poterunt Patres spirituales de quibuscumque sensis, quantumcumque extraordinariis , licet ipsi in seipsis earum experientiam non habeant , iudicium ferre.

Tandem sollicitè curandum in ministeriis nostris ordinariis , ne affectum vel ipsi occupationi , vel bono eius suc-

successui , aut personis , quibuscum
 agimus , inordinate affigamus. Mini-
 stria enim spiritualia ita affectibus hu-
 manis conspersa , & quasi violata , om-
 ni suo robore , quo profint proximo,
 destituuntur ; quinimò valent potius
 ad nobis damnum inferendum : irre-
 timus enim nos præensionibus & pro-
 curationibus talis loci , occupationis
 vel ministerij , & curis doloribusque
 inutilibus , aut gaudio de successu
 aut negotiis , distractionibusque à Re-
 gulâ nostrâ alienis , quibus ij , qui-
 buscum agimus , nos onerant. Ve-
 rum quidem est, quòd spiritus SOCIETATIS
 non debeat esse delicatus ,
 sed robustus , & calori & frigori, plateis
 & foro , omniq̃ loco assuetus , ita
 vt laboribus omnibus callum obdu-
 xisse videatur : sed labores illi familia-
 ritate cum Deo moderandi sunt , ita vt
 non tam sit communicatio cum homi-
 nibus quàm cum Deo ; hoc est, vt proxi-
 mo se impendere , idem sit quod Deo
 se in proximo impendere , & huius gra-
 tiâ

tiâ Deum facere quasi participem salutis, scientiæ, aliorumque quæ diuina mihi manus impertiit talentorum, uti lex charitatis requirit. Et hunc in finem matutino semper tempore curabo, ut lucem ex diuinâ præsentia hauriam, quò sciam, quomodo in occupationibus meis me gerere debeam; vespere rursus in Dei me sistam præsentia, quò videam, quomodo Deo in iis placere studuerim, omnia ad ipsum, tamquam earum principium & finem, reducendo. Et sic semper finisti insistens non mutabor, etiamsi mutantur occupationes; nec turbabor varietate successuum, nec aliis etiam negotiis à professione nostrâ alienis irretiri me sinam, at plus semper temporis familiaritati diuinæ quàm humanæ impendam; quandoquidem cum hominibus alia nobis negotia tractanda non sint, quàm ut Deo reconcilientur; mihi que certò persuadebo, ut docemur Parte decimâ §. secundo, *quòd ad ultimum & superna-*

EURA-

turalem finem consequendum, media illa, qua cum Deo instrumentum coniungunt ac disponunt, ut à diuinâ manu rectè gubernetur, efficaciora sint, quàm qua illud disponunt erga homines.

Coll. 800. in gessu Paderb. 1658.

